Stuk 487 (1993-1994) - Nr. 1

ARCHIEF
VLAAMSE RAAD
TERUGBEZORGEN

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994 9 FEBRUARI 1994

VOORSTEL VAN DECREET

– van **de heer H. Brouns C.S.** –

houdende wijziging van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Voorgeschiedenis

Dit voorstel van decreet gaat direct terug op een amendement (stuk 415 (1993-1994) -Nr. 6) bij het decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994.

De diepere historische achtergrond van het voorstel vormt de voortdurende discussie tijdens de afgelopen jaren over de ‘gezinsvriendelijkheid van de heffingen op de waterverontreiniging enerzijds, en de wijze waarop de sociale correcties op deze heffingen moesten worden ingevoerd anderzijds.

De afgelopen jaren hebben de milieuministers zich immers ingespannen om voor de heffing op de waterverontreiniging sociale correcties in te voeren.

Zo werd er tijdens de bespreking van de programmadecreten ter begeleiding van de begrotingen 1992 en 1993, waarin het systeem van sociale correcties werd aangepast, vanuit verschillende hoeken binnen en buiten de Vlaamse Raad kritiek geleverd op het niet meer in aanmerking nemen van de gezinsdimensie als maatstaf voor de hoogte van de heffing op de waterverontreiniging.

Diverse voorstellen werden in de commissie zelf, en onder meer ook door de Bond van Grote en Jonge gezinnen, op tafel gelegd. Verschillende formules werden gehanteerd. Bepaalde alternatieven, die ook nog gezinsvriendelijk waren, werden als administratief te omslachtig van de hand gewezen (cf. de reeds geciteerde verslagen van de programmadecreten tot begeleiding van de begrotingen 1992 en 1993).

Voor de minister van Leefmilieu was dit aanleiding om over het voorstel van de Bond van Grote en Jonge gezinnen advies te vragen aan de SERV.

Achtergronden

De meer algemene achtergrond vormt in feite de vaststelling dat de concrete invulling van het algemene beginsel „de vervuiler betaalt" tijdens de afgelopen jaren aanleiding heeft gegeven tot voortdurende discussie en dat we ook vandaag niets anders doen dan dit beginsel verder verfijnen.

Recent heeft de SERV dus belangrijk studiewerk ter zake gedaan.

Volgens het principe „de vervuiler betaalt" moet elke vervuiler de kosten dragen van het beleid zoals de overheid het uitstippelt, en dat gericht is op het bereiken en handhaven van een aanvaardbare toestand van het milieu.

Maar de SERV stelt ook dat milieuheffingen niet geschikt zijn om een herverdeling van draagkrachtige naar minder draagkrachtige burgers na te streven. Toch is duidelijk dat milieuheffingen omvangrijke verdelingseffecten kunnen hebben. Als dat leidt tot onaanvaardbare sociale gevolgen, moeten die in eerste instantie door maatregelen op sociaal vlak worden gecorrigeerd.

Het is ook de stelling van de OESO dat milieuheffingen in principe ongeschikt zijn voor een sociaal beleid.

Bij het kiezen van die sociale criteria moeten drie criteria worden gebruikt **:**

1° ruilrechtvaardigheid : de vervuiler betaalt ;

2° inkomensrechtvaardigheid : verdeling volgens koopkracht ;

3° gezinsrechtvaardigheid : rekening houden met de gezinslast.

De SERV komt concreet tot de vaststelling dat ongeveer tweehonderdduizend gezinnen de milieuheffing op de waterverontreiniging als een voelbare verzwaring op hun gezinsbudget ervaren. De tabellen en grafieken zijn betekenisvol.

Dat betekent dat de huidige sociale correcties hun doel voorbijschieten.

Nieuwe optie

Er wordt voorgesteld om de berekeningsformule aan te passen in de zin van het voorstel van de SERV.

Voor een welbepaalde groep gezinnen (het laagste-inkomensdeciel), met een netto-belastbaar inkomen beneden 400.000 frank (met een correctie van + 112.000 frank per persoon ten laste), wordt de mogelijkheid geboden een bedrag terug te vragen.

Het voorstel impliceert een correktiefactor naar het kadastraal inkomen van de woning : de bedoeling daarvan is om zo precies mogelijk de getroffen groep in aanmerking te kunnen nemen.

Om tegemoet te komen aan de bezwaren van administratieve invulling is gekozen voor de teruggave op aanvraag. De bewijsvoering is eenvoudig met kopie van het aanslagbiljet van de personenbelasting voor het desbetreffende jaar. Dat **éne** document bevat alle voor de correctie nodige gegevens. Men mag ook niet vergeten dat het hier over maximaal tweehonderdduizend gezinnen gaat.

De nieuwe parameter K_s wordt dusdanig ingevuld dat de heffingsdruk op de gezinnen niet progressief wordt verzwaard, omdat juist de progressieve verzwaring als gezinsonvriendelijk wordt ervaren. Immers, een huishouden van twee volwassenen verbruikt merkelijk minder water dan een huishouden van twee volwassenen met drie kinderen.

De hoogte van de parameter K_s is ingegeven door de zorg om de gehele operatie voor de Vlaamse overheid fiscaal te neutraliseren. Anders gezegd : de veronderstelde meeropbrengst van de waterheffing voor de gezinnen moet precies de meeruitgaven voor de ingevoerde beschermingsmaatregelen compenseren.

H. BROUNS

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een in artikel 107quater van de Grondwet bedoelde aangelegenheid.

Artikel 2

Aan artikel 35ter van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd bij het decreet van 21 december 1990 en gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992 en 22 december 1993, wordt een § 5 toegevoegd die luidt als volgt :

„**§ 5.** Op de heffing H kan een tegemoetkoming V worden verkregen, die maximaal gelijk is aan het betaalde heffingsbedrag verminderd met de minimumheffing, en die wordt aangegeven met de volgende parameters :

$V = T \times 0{,}025 \times Q_n \times K_s \times \alpha \times \beta$.

De waarde van T wordt vastgesteld zoals bepaald in § 1.

De waarde van Q,, waarbij n gelijk is aan het aantal personen ten laste, wordt vastgesteld volgens de onderstaande tabel :

n	Q_n
1	50
2	
3	67 85
4	
5	102 119
6	137
7 of meer	154

De waarde van K_s wordt vastgesteld zoals bepaald in artikel 35quater, § 1, 1°.

De waarde van α is gelijk aan nul indien het netto gezamenlijk belastbaar inkomen groter is dan of gelijk is aan vierhonderdduizend frank vermeerderd met honderdtwaalfduizend frank per persoon ten laste. In de andere gevallen is de waarde van α gelijk aan één.

De waarde van β is gelijk aan nul indien het totaal kadastraal inkomen van de woning groter is dan of gelijk is aan zeventigduizend frank. In de andere gevallen is de waarde van β gelijk aan één.

De bedragen worden geïndexeerd overeenkomstig § 2, eerste lid van dit artikel.

De Vlaamse Regering bepaalt de wijze waarop de terug vordering moet worden gevraagd.“.

Artikel 3

In artikel 35quater, § 1, 1° van voornoemde wet wordt de bepaling voor K_s wat de natuurlijke personen betreft, vervangen door wat volgt :

„K_s : – voor natuurlijke personen is K_s gelijk aan 0,7 ;".

H. BROUNS

E. VAN ROMPUY